

Med brezdomci v Kijevu

Barbara Peterlin, dipl. medicinska sestra, je redovnica v *Družbi Marijinih sester čudodelne svetinje*, od leta 2011 je misijonarka v Ukrajini. Tam služi predvsem bolnikom na njihovih domovih ter brezdomcem na ulici in v bolnišnici.

Ob godu sv. Frančiška Ksaverija me je razveselil evangeljski odlomek, ki je mojo pozornost pritegnil že z nenavadnim naslovom »Jezusovo veselje«. Z velikim zanimanjem sem ga prebrala: »Slavim te, Oče, Gospod neba in zemlje, ker si to prikril modrim in razumnim, razodel pa otročičem ... Nihče ne spoznava, kdo je Sin, razen Očeta, in nihče, kdo je Oče, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti« (Lk 9,21–22).

Svetopisemske besede so me spomnile na naša sredina srečanja z brezdomci. Koliko veselja smo sestre deležne ravno po teh malih. Verjamem, da je naše veselje tudi Jezusovo, saj v duše, ki jih zlo napada z vseh strani, posije Božja milost.

Že dobro leto in pol se ob sredah popoldne srečujemo v prenočišču za brezdomce. Včasih se nas zbere petnajst, drugič le šest. Zvrstile so se že različne oblike srečanj – od vodene meditacije do pogovora ob evangeljskem odlomku ali ob kakšni temi. Zadnjih nekaj mesecev pa srečanja začinjamo z molitvijo rožnega venca, potem pa skupaj opazujemo neko izbrano ikono in molimo ob njej. Vedno znova me čudi, kako brezdomci tiho in mirno sedijo med molitvijo rožnega venca, nekateri celo glasno molijo z nami. Molili smo že ob različnih ikonah:

Vladimirski Mati Božja, Oznanjenje, Usmiljeni Oče, Desni razbojnik ... Nekaj minut v tišini opazujemo ikono, potem vsak lahko pove, kaj je opazil na njej, na koncu pa se lahko še sami postavimo na katerokoli mesto na ikoni. Nekaj bogastva, ki so ga deležni brezdomci in po njih tudi mi, sem zapisala.

Sergej se vedno čuti nevrednega, ne verjame, da bi mu lahko kaj uspelo, da bi ga lahko imel kdo rad. Starša sta mu zelo zgodaj umrla. Najprej oče, čez nekaj let še mama. Tako je moral že z osmimi leti v sirotišnico. Po končani srednji šoli se je vpisal na univerzo, ki pa je (čeprav je zelo učljiv) žal ni dokončal. Več kot petnajst let že živi na ulici. Pri molitvi ob Vladimirski Materi Božji pa je razložil: »Jaz sem sebe videl v naročju Device Marije. Na mestu Jezusa. Ona vedno prosi zame in me ljubi ne glede na to, kakšen sem.«

Ob ikoni Oznanjenje je Aleksej, ki je 14 let sedel v zelo strogem zaporu in je drugim prizadejal mnogo hudega, prosil: »Rad bi prosil nadangela Gabrijela, naj pove Bogu, da se kesam za vse, kar sem storil hudega v svojem življenju, in naj ga prosi, da bi mi odpustil.«

Ob isti ikoni pa je Ljuba, ki vedno skrbi za druge in jim pomaga, povedala: »Jaz bi bila rada nadangelova roka, ki se steguje k vsakemu, ki potrebuje pomoč.«

Ko vidiš osemdesetletno Marijo, te stisne pri srcu, kako lahko tako stara žena živi na ulici. Pripovedovala nam je, da je imela pred leti, ko je živela še doma, izpahnjeno ramo, kar jo je zelo bolelo. Hči in njen mož sta odšla v mesto po zdravnika in pozabila zapreti vhodna vrata. Ker je bila zima, je bilo v hiši vedno bolj mrzlo, počasi že nevdružno, ona pa zaradi bolečin ni mogla vstati. Na mizi je imela čudodelno ikono Vladimirske Matere Božje. Začela je moliti k Mariji. Počasi se je usedla na postelji. Čudno se ji je zdelo, da je nič ne boli. Pogledala je ramo, previdno se je dotaknila in začudena opazila, da je rama na svojem mestu.

Verjamem, da je Jezusovo veselje neizmerno, ko se Božji milosti odpre kdo izmed malih. Naj jim bo Božji dotik moč in luč v njihovem težkem življenju.

